

F. Scott Fitzgerald: A nagy Gatsby

Mindenki Daisy mellett áll... Megértjük, szeretjük, sajnáljuk őt, de mi történik akkor, amikor más szemszögből nézzük a kirekesztett, kicsit sem szimpatikus szeretőt, Myrtle-t? A véleményünk könnyen megváltozhat, ha akár csupán pár perc erejéig a bőrébe bújunk. Nézzük hát teljesen másként, mint ahogyan a nagysikerű könyv és annak filmváltozata bemutatta Myrtle Wilson-t. Olvassuk el gondolatait, azonosuljunk fájdalmával, képzeljük el másképp a vonásait, kisugárzását.

Mert nincs olyan, kinek ne lenne egy másik oldala.

Link a filmhez: [A nagy Gatsby](#)

Moly link: [A nagy Gatsby · F. Scott Fitzgerald · Könyv · Moly](#)

Ha szerető vagyok, megszűnök-e embernek lenni?

Myrtle, kicsit másképp, avagy ahogy én látom: Ashley Graham

Fotó: Justin Ervin

Őszinte mosollyal szaladok le a lépcsőn, amikor meghallom, hogy látogatóink vannak. Látnom sem kell őt ahhoz, hogy tudjam, ő társalog a férjemmel. A zsigereimben érzem, hogy pár perccel ezelőtt ő sétált be a garázs ajtaján. Az illetet ösztönösen megérzi az ember, ha szerelmes. A szívdobogás hevesebb lesz, verejték csordul végig a homlokon, tenyéren, a

lábak reszketni kezdenek, olyannyira, hogy nehéz megállni rajtuk. S mégis, milyen furcsa, hogy ezekben a percekben érzi magát a legnagyobb békében a szerelmes ember.

Egy utolsó pillantást vetek magamra a tükörben, s most az sem szomorít el, hogy továbbra sem vagyok elégedett a külsőmmel. Akárhogy is próbálkozok, nem tudok leadni egy kilót sem. Mind túl makacs ahhoz, hogy eltűnjön a testemről.

Meglep, hogy Tom nem egyedül érkezett. Egy fiatal, jóvágású, ámde egyértelműen nála szegényebb férfi áll mellette.

- Uraim! - köszöntöm őket, majd ráripakodok a férjemre, hogy hozzon már egy széket, az Isten szerelmére! Elég baj nekem, hogy nem élünk olyan jómódban, amilyenben illő lenne, hadd ne kezdjek el még arról is mesélni, hogy a férjem, úgy ahogy van, egy neveletlen, buta alak.

Amíg George olyan székek után kutat, amelyek még nem mentek tönkre olyannyira, hogy ne lehessen rájuk ülni, Tom és én megbeszéljük, hogy vele tartok. Próbálom figyelmen kívül hagyni újdonsült barátja kíváncsi tekintetét, s úgy teszek, mintha nem esne zokon, hogy a combomat bámulja. Valószínűleg ahhoz van szokva, hogy minden nő csont és bőr, akárcsak Daisy. Szőke hajával és karcsú alakjával pont az ellentéte mindannak, ami én vagyok.

Eleinte, amikor Tom érdeklődni kezdett irántam, azt hittem, csak ki akar próbálni valami újat. Megunta a feleségét, egy időre meg akar szabadulni tőle, el akarja felejteni, s ez nem lenne lehetséges egy Daisy-utánzattal. *Csupán ezért választott engem*, mondogattam magamnak.

Annyira undorodik a feleségétől, hogy olyan nővel áll össze, aki a legkevésbé emlékezteti rá.

Ahogy Tom most felém hajol és nyom egy gyors csókot az arcomra, tudom, hogy Daisy-nek már semmi szerepe a kapcsolatunkban. Ő Tom mintafelesége és gyermekének az édesanyja, de semmilyen érzelmi kötelék nincs már kettejük között. Néha eltöprengek azon, hogy volt-e valaha? Noha Daisy sokat beszél és kíváncsiskodó, mindenbe beleüti az orrát és azt hiszi, joga van ítélni mások felett, személyisége kicsit sem szórakoztató. Felszínes, unalmas asszony, akinek egy dolgot kellett jól csinálnia életében: boldoggá tenni a férjét. S ennyire sem volt képes. Úgy vélem, azért tűr el engem Tom mellett, és nevet fel, amikor az ismerősei vacsora közben megemlítik neki, hogy újra a férjével láttak sétálgatni, mert legbelül ő is tudja, hogy az ő hibája, hogy tönkrement a házassága. Én mindig azt mondtam, a szépség és karcsúság nem minden. Ha egy nő nem tud kiállni önmagáért, nem hajtja a tudásvágy, nem tud többet kínálni a külső adottságainál, akkor egy férfit sem tud majd maga mellett tartani. E szabály szerint éltem eddigi életemet, s kijelenthetem, jól is tettem. Nem keltettem volna fel Tom figyelmét, ha nincs meg bennem mindaz, amit az imént felsoroltam.

*Myrtle, kicsit másképp, avagy ahogy én látom: Ashley Graham
Instyle Magazin*

Egy vétkem van csupán. Olyan ember felesége lettem, aki iránt csak haragot és gyűlöletet érzek. Évekkel ezelőtt, amikor sokkal több remény volt a szívemben, George ígéretekkel és kedves szavakkal tett a magáévá. *Ó, bárcsak tudtam volna, miféle ember is ő valójában!* Ha akkoriban tudom, hogy nem üzletember, hanem egy egyszerű, naphosszakat dolgozó férfi, akinek a nevét még említésre se méltatja az előkelő réteg, elfutok. S nem a karjaiba, ahogy akkor tettem, hanem a másik irányba. Meggondolatlan voltam, és mire rám talált az igaz szerelem, már egy olyan férfi felesége voltam, aki még ahhoz is ostoba, hogy szeretni tudjon. Újabb hazugságot találok ki, amit George rögtön el is hisz, így Tom után megyek. A taxiban ülve azon gondolkodom, ki ez a fickó, akit Tom még nem küldött el mellőlünk. Fontos személy lehet, aki jó pénzt hozhat a kedvesemnek? Nem tűnik olyan embernek, aki értene az üzlethez. Itt másról van szó. Megöl a kíváncsiság, de uralkodnom kell magamon. Mindössze néhány óra, és Tommal kettesben leszünk. Akkor majd jól kikérdezem mindenről. *Csak ne*

telne ilyen lassan az idő! Be kell valljam, feszengek. Hozzászoktam már, hogy az emberek nyilvános helyeken együtt látnak Tommal, és általában még élveztem is a helyzetet. Minden szem ránk szegeződött, unalmas életüket élő nők súgtak össze a hátunk mögött, és számomra ez volt a normális. Szerettem, hogy rólunk beszélnek, velünk foglalkoznak, azt próbálják eldönteni, bátor és őszinte vagy hűtlen, szívtelen emberek vagyunk-e. Egyébként ki is tudná ezt megmondani? Nézőpont kérdése, persze, de még én sem tudom eldönteni, jók vagy rosszak vagyunk-e ebben a szituációban. Bátrak vagyunk, hiszen felvállaljuk viszonyunkat, nem bujkálunk, mint Tom legtöbb ismerőse és szeretője. Mi büszkén fogjuk meg egymás kezét az utcán, a kávézóban, a vonaton. Méltóságteljesen sétálunk el minden ítélkező tekintetet, gúnyos nevetést figyelmen kívül hagyva, de ez együtt jár azzal, hogy szégyent hozunk Daisy-re. *Az ártatlan, mindig mosolygó Daisy, akiből olyan hirtelen boldog családanya lett!* Mindenki büszke volt rá, amiért nemcsak jól házasodott, de egyhamar gyermeket is szült, még hozzá egy szépséges lányt. Róluk beszélt mindenki, s azt hajtogatták, milyen szerencsés ember ez a Tom, amiért Daisy szívből szereti. *Honnan tudják, hogy tényleg szereti?*, kérdeztem mindig. *Drága Myrtle, hát azt ne mondja, hogy nem látja! Annak a csodás, angyali teremtésnek még a szemei is másképp ragyognak, amikor a férjére néz!*, felelték, mire forogni kezdtem a szemem. Daisy kiváló színésznő volt. Mindenki elhitette, hogy a családjának él, s a legelvetemültebb emberekben, a legkilátástalanabb helyzetekben is meg tudja látni a jót. E szereppel pedig elérte a célját. Mindenki körülrajongta, felnézett rá, majd szánakozás és utálat keveredett ezeknek ugyanezen emberek tekintetében, amikor megláttak engem Tommal. A gyereket őrző, törődő Daisy-re gondoltak, aki biztos, hogy ezekben a percekben is lányát próbálja elaltatni, míg hűtlen férje az a molett nő társaságát élvez. Így emlegettek engem. *A molett nő.* Többször hallottam már itt-ott, és kezdetben zavart is, hiszen akármennyire is utálunk valakit, ne a testalkata, hanem a tettei miatt tegyük azt. S bár ezek az emberek azért vetettek meg olyannyira, mert Daisy mellett álltak, haragjukat nem tudták másképp kifejezni, csak úgy, ha a testemet kritizálják. Nem értettem, miért nem tesznek megjegyzést a házasságtörésre, ahelyett, hogy a ruhaméretemet próbálják meghatározni. Előbbi legalább teljesen jogos lett volna.

Tisztában voltam a tetteimmal, s vállaltam azok következményeit, de ettől függetlenül nem szerettem kevésbé Daisy férjét. Ő volt az az ember, akivel túl későn találkoztam, s akivel nem jutott több kettőnknek, minthogy egymás szeretői legyünk. Ha egyikünk sem házasodik meg úgy, hogy valójában nem szereti a párját, akkor békében tudtunk volna beszélgetni akármelyik kávéházba. Szeretném azt hinni, hogy Tom ismerősei, barátai pont annyira tudnának szeretni, mint Daisy-t. Én nem tudnék magamra erőltetni olyan széles, elragadó mosolyt, s megjátszani

sem tudnám, hogy mindig jó a kedvem, de talán pont ezért kedvelnének: őszinte, igazi ember lennék. Így viszont nem vagyok több egy becsstelen, gonosz szeretőnél, aki tönkretett egy *tökéletes* házasságot.

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáznak a fejemben, amikor meglátok egy öregembert. Kutyákat árul. Egy boldog, szeretetteljes kisállat minden szomorúságot el tud űzni az életünkből. Erre van most szükségem.